

1961

KOVAS

Nr. 3

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Spindulėlis — Stasė Slavinskienė	3
Dangaus pagalba — Elona Marijošiūtė	4
Sniego senis — Albina Kašiubienė ..	7
Raudonkaklė — legenda	8
Gailestingoji sesutė — V. Jonikas ..	11
Valdovo diržas — Linvydas Inga	12
Du ožiukai — Jonas Minelga	15
Erelis ir lėktuvas — A. Giedrius	16
Žingeidi pelytė — E. G-ė	18
Priežodžiai	19
Antanukas keliauja — A. Bendorius	20
Linksmiau — Žibutė Jurėnaitė	21
Algis ir Alytė	22
Žaiskime!	23
Pasidarykime Patys	24
Patarlės	25
Truputį pagalvok	26
Pintinės galvosūkis	27
Ar žinai... ..	28
Pas skaitytojus	29
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

KOVAS

1961

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė, — psl. 1, 32.
P. Osmolskis — 3, 6, 7, 8, 15.
M. Eidukevičiūtė — 4, 16, 17.
T. Stasaitė — 7.
R. Durickaitė — 11.
R. Ramanauskaitė — 12, 13.
Vl. Stančikaitė — 25, 31.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut

SPINDULĖLIS

Stasė Slavinskienė

Šiltas saulės spindulėli,
Atgaivink žemelę,
Kad sudygtų, sužaliuotų
Lankoje žolelė!

Šiltas saulės spindulėli,
Išaugink žiedelį,
Kad žydėtų ir kvepėtų
Sesutės daržely!

Šiltas saulės spindulėli,
Pažadink paukštelį,
Kad čiulbėtų ir čirškėtų
Vyšnelių sodely!

DANGAUS PAGALBA

Elona Marijošiūtė

Tai buvo 1518 metais. Sunkūs pilki debesys vertėsi vienas per kitą stipraus vėjo pučiami. Lingavo šimtmetiniai ąžuolai, dejavo lankstydamiesi jaunesni medžiai. O Dauguva, išbėgus iš savo vagos, blaškė žalsvai pilksvas bangas ir grasinamai šniokštė. Vėjas suko dulkes ir lapus dideliais trimitais augštin, lyg norėdamas, kad jie ištrimituotų aplinkės pilims, kad Polockas nebeilgai išsilaikys prieš didžiulę Maskvos kariuomenę...

Šniokštė Dauguva, draskė savo krantus, šokdama per juos ir užpildama aplinkinius miškus ir pievas. Šaukėsi dejuodami medžiai lietuviams pagalbos, kurie iš paskutinių jėgų gynė savo pilį.

Ir, lyg atsakydamas į tą pagalbos šauksmą, per girias, pro medžius, kurie šlavė savo žaliom šakom jam taką, per dulkių ir lapų debesis, artinosi raitelių būrys. Ant eiklių, plevėsuojančiais karčiais bėrių ir juodbėrių, užsigulę beveik ant kaklų, jojo pasiryžę vyrai. Taip — jei jų būrelis ir nenugalėtų priešo, jie buvo pasiryžę jam brangiai pilį parduoti.

Dūko vėjas, dejavo miškas, o raiteliai vis lėkė pirmyn.

Pasikeitė vėjas. Vietoj skaudaus, žvarbaus, sauso, jis pasidarė šlapias ir šaltas. Reiškia jau Dauguva čia pat.

Įsilėkė arkliai, taip staigiai sustabdyti, žvengdami stojos piestu. Vyrai susirūpino. Dauguva patvinus! Perplaukt neperplauktų. Kur brasta?...

Staiga akinantis žaibas nutvieskė dangų, ir baisus trenksmas sukrėtė žemę iš pat pamatų. Griuvo arkliai ir žmonės.

Kai jie atsipeikėjo, viskas atrodė kaip anksčiau. Dauguva, vėjas, miškas. Keliasi drebėdami ir prunkšdami arkliai; keliasi žmonės. Ir pamatė jie ant balto kaip drobė debesis — baltą raitelį. Riestakaklis žirgas trypia kanopomis debesį, sidabru siuvinėtas, brangakmeniais nusėtas balnas puošia jo nugarą. Raitelis jaunas, baltais šarvais apsisarvojęs; jo veidas nežemiška šviesa švyti. Jis, truputį pasilenkęs į priekį, glosto savo žirgo karčius ir žiūri į vyrus. Pajudina raitelis vadeles ir jo baltas žirgas vienu šuoliu atsiduria žemėj. Jaunuolis permeta karius akimis, pamoja sekti ir, pastatęs nerimaujantį žirgą piestu, pasuka jį į Dauguvos pusę.

Raiteliai nė nemano priešintis. Jie jaučia, kad turi jį sekti, ir joja iš paskos.

Purto Dauguva savo putojantį paviršių, pasiryžus nieko nepraleisti. Bangos, viena kitą vydamos, daužo baltojo žirgo lieknas kojas, plauna drąsią krūtinę, o jis purto savo gražią galvą su plevėsuojančiais karčiais, lyg prieštaraudamas įnirtusiems vandenims ir su pasididžiavimu neša savo dangišką naštą.

Raiteliai seka, dėkodami Dievui už nepažįstamą pagalbą, akys užsidega nauja drąsa, ir rankos suspaudžia kietą plieną prie šalies.

Putodamas išbrenda baltasis žirgas iš šaltos upės. Garuodami seka šalto vandens atgaivinti bėriai ir juodbėriai. Ramus, liūdnai šypsodamasis, veda jaunuolis vyrus, kurie laukia jo žodžio.

Užjojęs ant kalnelio, jaunikaitis sustabdo žirgą. Nepertoliausiai matyti, kaip priešo raiteliai ir pėstininkai drąsiau artinasi prie pilies.

Dar daugiau išsitiesia baltasis raitelis. Išsitraukia kardą, persižegnoja ir suspaudžia pentiniais baltąjį žirgą. Stojas piestu širmis, kirsdamas kojomis orą, net nenusileidęs žemėn duoda šuolį pirmyn ir sužvengęs nusineša jaunuolį pakeltu kardu.

Kiek tik įkabindami paskum skuba lietuviai. Prasideda mūšis! Trupa skydai, krenta nuo arklių raiteliai, lūžta kardai, žvengia mirtinai sužeisti arkliai, krauju pakvimpa apylinkės, lietuvių maldos maišosi su maskolių keiksmiais, bet pagaliau baisiai praretėjusios priešo eilės pradeda trauktis. Lietuviai vejasi juos kol pajėgia išvargę arkliai, paskui grįžta į apgintą pilį baltojo raitelio ieškoti...

Ieškojo jo tarp gyvųjų, ieškojo tarp mirusių, bet niekur nerado. Pakėlė jie tada akis į debesis ir pamatė baltą raitelį su auksiniu kryžiumi ant skydo.

Nutilo vėjas, pakėlė medžiai savo nudraskytas šakas ir nurimo įniršusi Dauguva. Narsieji kariai suklaupė ir iškėlė rankas į dangų.

Šv. Kazimieras, peržegnojęs savo laikinosios tėvynės brolius, švelniai palietė baltojo žirgo riestą kaklą ir nujojo debesimis į savo amžinąją tėvynę.

1951

SNIEGO SENIS

Albina Kašiubienė

*Sniego senis stovi storas,
Valgyt ima jį vis noras.
Vaikai rita sniegą baltą,
Kad nebūtų seniui šalta.*

*Kojų visai nesimato,
Jam nereik nė vieno bato.
Jo kepurė ant šalies,
Ledo žvakė prie širdies.*

*Storas, storas sniego senis,
Visi sako — besmegenis,
Veide senio morka styro,
Akys lyg juodo pipiro.*

*Švarkas sagom užsagstytas,
Šluotos kotu paramstytas,
Įsirėmęs dar į šoną,
Panašus į sniego poną.*

*Gera seniui kol dar šąla,
Nosis, ausys rausta, bąla,
Kai saulutė tik pašvies,
Senis greitai susiries.*

*Juoksis šarka ant tvoros,
Sniego senis be galvos!
Nosis, akys, guzikai
Liko senio palaikai.*

RAUDONKAKLĖ

(Legenda)

Buvo tai tuomet, kada Viešpats sukūrė dangų ir žemę, gyvulius ir augalus, ir visiems davė vardus. Visą dieną dirbęs, vakare

Viešpats panorėjo sutverti mažą pilką paukštelę.

— Atmink, kad tu vadinsiesi raudonkaklė! — tarė Viešpats paukštelei. Jis pasodino ją ant delno ir paukštelė nulėkė.

Lakstydama aplinkui, paukštelė apžiūrėjo žemę, kur jai buvo skirta gyventi, o paskui panorėjo pamatyti ir save. Ir tada ji pamatė, kad ji visa pilka ir net kaklas pilkas. Sukinėjosi ir žiūrinėjo iš visų pusių į savo paveikslą vandenyje, bet nematė ant savęs nė vienos raudonos plunksnos. Tada ji nulėkė atgal prie Viešpaties. Viešpats sėdėjo maloningas ir ramus, iš Jo rankų lėkė žvirbliai ir skraidė virš Jo galvos, karveliai burkavo ant Jo pečių, o aplinkui prie Jo kojų skleidė žiedus rožės, lelijos ir kiti žolynai.

Mažutė paukštelė lėkė prie Viešpaties vis arčiau ir arčiau ir pagaliau nusileido ant Jo rankos.

Tada Viešpats paklausė, ko ji sugrįžo.

— Norėjau paklausti, kodėl aš vadinuos raudonkaklė, neturėdama nė vienos raudonos plunksnelės? — Dairydamasi aplinkui, matė raudonus, apibarstytus auksinėmis dulkėmis fazanus, papūgas su gražiausiomis raudonomis skiauterėmis, auksines žuveles ir rožes. Ir jai atėjo galvon, kad užtektų vieno raudono taško ant krūtinės, ir ji būtų graži paukštelė ir teisingai nešiotų savo vardą. Dar kartą ji pasižiūrėjo į Viešpatį. O Jis tiktai nusišypsojo ir tarė:

— Aš pavadinau tave raudonkakle ir tu taip vadinsies, bet tu pati turi užsipelnyti raudonas plunksnas ant kaklo. — Su tais žodžiais Viešpats pakėlė ranką ir vėl paleido paukštelę skrajoti.

Paukštelė sau galvojo, ką gi ji, būdama tokia maža, gali padaryti, kad užsipelnyti raudonas plunksnas? Tada susinešė ji lizdą erškėčių krūme. Pagalvojo, gal žiedų lapeliai nukris jai ant krūtinės ir suteiks jai savo spalvą.

Labai daug metų praėjo nuo tos dienos. Seniai jau ir gyvuliai ir žmonės apleido rojų ir išsiskirstė po visą žemę. Ir štai vėl atėjo diena, kuri ilgus metus pasiliks atmintina žmonių istorijoje. Tos dienos rytą raudonkaklė stovėjo ant neaugšto kalno prie Jeruzalės sienų ir giedojo savo paukštyčiams, tupėjusiems lizde.

Raudonkaklė pasakojo savo vaikams apie stebuklingą sutvėrimo dieną ir apie tai, kaip Viešpats davė visiems vardus. Tą istoriją kiekviena raudonkaklė pasakodavo savo vaikams, pradedant nuo tos, kuri pirmoji išgirdo Viešpaties žodį ir išlėkė iš Jo rankų.

— Ir žiūrėkite, — nuliūdusiai tarė ji, — nuo tos dienos praėjo jau tiek metų, peržydėjo tiek erškėčių, iš kiaušinių išsikėlė tiek paukštelių, jog jų niekas negalėtų nė suskaityti, o raudonkaklė vis dar tebėra maža pilka paukštelė, ir jai dar nepavyksta užsipelnyti raudonų plunksnų...

Paukštelė nepabaigė sakinio, nes staiga iš Jeruzalės vartų pasirodė žmonių minia. Veržėsi ji į kalną, kur buvo paukštelių lizdas. Toje minioje vieni jojo ant puikių arklių, matėsi kareiviai su jietimis, budeliai su vinimis ir kūjais, ėjo rimti kunigai ir teisėjai, ėjo ir verkiančios moterys, o pirma visų nubėgo nuplyšusių valkatų gauja.

Mažutė senoji paukštytė stovėjo drebedama ant lizdo krašto. Ji bijojo, kad išlaužys erškėčius ir užmuš jos vaikelius.

— Žiūrėkite, — tarė ji jiems, — prisiglauskite gerai prie vienas kito ir nekrutėkite! Štai ateina arklys stačiai ant mūsų! Štai ateina kareivis, jo autuvai pakaustyti geležimis!

Staiga paukštelė puolė į lizdą ir uždengė paukštyčius savo sparnais. — Tai per daug baisus reginys, tarė ji, — aš nenoriu, kad jūs jį matytumėte. Veda tris galvažudžius nužudyti!

Ir susiglaudę po motinos sparnais, paukštyčiai nieko nematė. Jie girdėjo tik tai kūjų kalimą, graudingus dūsavimus ir baisų minios klyksmą. Raudonkaklė žiūrėjo, kas aplinkui darėsi. Jos išplėstos iš baimės akys negalėjo atsitraukti nuo trijų nelaimingųjų.

— Kokie nedori žmonės, — galvojo paukštelė. — Jiems negana, kad jie prikla prie kryžiaus tuos vargšus, jie dar uždėjo ant galvos vienam nelaimingajam erškėčių vainiką. Aš matau, kaip dygliai bado iki kraujo jo galvą. O tas žmogus toks gražus, jo žvilgsnis toks malonus, jog negali jo pamilti. Žiūrint, kaip jis kenčia, man rodos, kad mano širdis perverinama.

Paukštelė jautė vis didesnę ir didesnę pasigailėjimą prikaltojo prie kryžiaus.

O jei aš būčiau ten buvęs? . . .

— Jei aš būčiau mano brolis erelis, — galvojo ji, — aš ištraukčiau vinis iš jo rankų ir stipriais nagais išvaikyčiau kankintojus.

Ji matė, kaip kraujo lašai rinkosi ant nukryžiuotojo kaktos, ir nebegalėjo nutupėti lizde.

— Nors aš maža ir silpna, bet turiu ką nors padaryti tam nelaimingajam, — tarė paukštelė. Ji išlėkė iš lizdo ir nuskrido augštai į viršų, prilėkė visai arti ir snapu ištraukė vieną dyglį, įsimeigusį į nukryžiuotojo kaktą. Tuo tarpu ant paukštelės kaklo krito kraujo lašas. Jis greitai nubėgo ir nudažė mažas plunksnes ant paukštelės kaklo ir krūtinės.

Kada paukštelė atlėkė į savo lizdą, paukštyčiai suriko:

— Plunksnelės ant tavo krūtinės raudonos! Jos skaistesnės, negu rožės!

— Tai kraujo lašas nuo to laimingojo žmogaus kaktos, — atsakė paukštelė. — Pranyks, kai išsiplausiu upelyje.

Bet kad ir plovėsi paukštelė, raudonoji žymė nepranyko, ir kada paukštyčiai paaugo, jų kakleliai ir krūtinės buvo nudažyti skaisčiai raudonai ir tokie paliko iki mūsų laikų.

GAILESTINGOJI SESUTĖ

V. Jonikas

Mėgstame Dorutę
Iš visos širdies —
Gailestinga būti
Ji pasižadės.

Džiaugsmas yra skausmo
Didelė dalis —
Džiaugsimės, kai skausmą
Meilė nugalės.

Mėgstame Dorutę
Iš visos širdies —
Kaip tikra sesutė
Ji visiems padės.

VALDOVO DIRŽAS

Linvydas Inga

Pėdas įsmuko į kambarį visas apšarmojęs. Net jo ūsai buvo žili, it kokio senio. O tas mūsų katinas neturėjo daugiau trejų metų. Gilė rado jį miauksint bruzgyne, visai dar mažiuką. Mama nenorėjo priimti, bet ir Gintas užsistojo:

— Tegu būna. Toks gražus! Mes jį praminsime Benamiu.

— O kodėl Benamiu? — klausė Gilė.

— Jis neturi namų.

— Bet dabar turės. Mama leido.

— Gilė teisybę sako, — įsiterpiau ir aš į vaikų šneką. — Dabar gyvens pas mus ir vadinsis Pėdu. Tokį katiną palikome Lietuvoje.

— Ar ir Lietuvoje katinam ūsai balsta? — teiravosi Gilė.

— Dar ir kaip, — atsakiau, — jei tik ilgėliau pabūna už durų, kai šąla. Šaltis Lietuvon ateina iš Rusijos, nuo Maskvos. Ten būna labai šalta.

— Bet Sibire dar šalčiau, — rodė savo žinojimą Gintas.

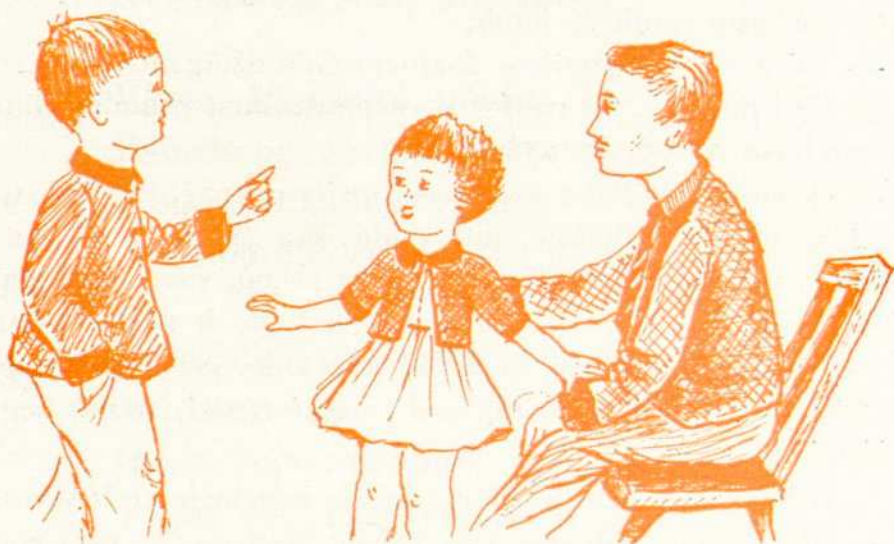
— Iš kur tu žinai? — paklausiau. — Sibire nebuvai. Dar nė gimęs nebuvai, kai bolševikai vežė žmones į Sibirą. Paskui mudu su mama pabėgome, kad antru kartu neišvežtų.

— Aš žinau, — gyrėsi Gintas. — Man pasakojo Jasius. Pas juos atvyko giminės iš Lenkijos, bet lietuviai. Juos buvo išvežę į Sibirą labai toli. Ten mirė jiems abu maži vaikučiai, nes išmetė į šaltį kaip kačiukus.

— Aš būčiau bėgus į trobą, — gudravo Gilė.

— Sakė, kad ir trobos nebuvo. Nuvežė ir pametė ant plyno lauko prie užšalusios upės.

— Uuu! — pasipurtė Gilė. — Tetuk, ar visi rusai tokie negeriai?
 — Ne, nevisi. Tik bolševikai tokie nedori.
 — O kodėl jie nedori?
 — Jie nori visus valdyti nesigailėdami žmonių. O mažas tautas norėtų visai pražudyti. Lietuviams dabar labai sunku savo tėvynėje.
 — Kai užaugsiu, tai aš kovosiu, — kietai pasiryžo Gintas.
 — Ir aš, ir aš! — neužsileido Gilė.
 — E, ką ten tokios veiks? Moterys nekariauja, — sprendė Gintas. — Tu būsi namie ir padėsi mamai. Mes tik su tetuku eisime kovoti.
 Gilė truktelėjo pečiais. Gal Gintas ir teisybę sako? Jai būtų labai gaila palikti vieną mamą.
 — Tu, Gintai, klysti, — paaiškinau. — Moterys labai daug padeda vyrams. Ar neskaitei, kaip seniau lietuvė valdė rusus?
 — Ar Vytauto duktė? — klausė Gintas pasitikrindamas.
 — Taip. Sofija, didžioji Maskvos kunigaikštienė. Ji gyveno Kremliaus pilyje.

— Bet, tetuk, ar ji bolševikų nebijojo? — susirūpinusi klausė Gilė.
 — Tu nieko neišmanai! — užrėkė Gintas. — Tada bolševikų nebuvo. Buvo maskoliai, žinai!
 — Ir dabar lietuviai pavadina rusus maskoliais, — aiškinau. — Seniau nebuvo vienos ir didelės rusų valstybės. Tik Lietuva buvo didelė. Ji valdė daug rusų kunigaikščių. Didesnis ir laisvesnis buvo tik Maskvos kunigaikštis. Tai tuos rusus lietuviai ir vadino maskoliais. Pameni, Gintai, kaip Algirdas su Maskva kovojo, kad ir ją užimtų?
 — Taip.
 — Jis, tetuk, Maskvos vartus sukapojo, — prisiminė ir Gilė.

— Taigi, — pasakojau toliau. — Gi didysis Lietuvos kunigaikštis Vytautas, kuris valdė prieš 500 metų, buvo Maskvą apsupęs iš visų šonų. Galėjo ir miestą paimiti, bet ten jau valdė jo duktė Sofija. Ji buvo jau našlė, turėjo sūnų Vosylių, kokių 13 metų.

— Kaip mūsų Gintą, — palygino Gilė.

— Tu tylėk! — stumtelėjo ją Gintas. — Nekliudyk tetei pasakoti!

— Taip, Gilele, jis buvo dar mažas, kaip Gintas. Dėdė norėjo iš jo atimti sostą savo vaikams. Sofija tada prašė savo tėvą Vytautą, kad gintų ir globotų. Ir Vytautas tada pasidarė Maskvos kunigaikštystės globėjas. Bet ir Sofija buvo smarki. Ji mokėjo tvirtai valdyti rusus, kol sūnus paaugo. Paskui savo sūnui iškėlė vestuves.

— Mama rytoj irgi eis į vestuves, — įsikišo vėl Gilė. — Ar mes, tete, visi eisime į tas vestuves?

— Ne, Gilyte. Važiuos tik mama.

— O tu, tete, ką darysi?

— Aš būsiu namie su jumis.

— Tai gerai, tai gerai! — šokinėjo Gilė džiūgaudama.

— Kad ji, tetuk, vis maišo! — nepatenkintas skundė Gintas. — Kaip ten buvo su tom vestuvėm?

— O buvo taip. Per tas vestuves Sofija pamatė, kad vienas iš kunigaikščių, jos vyro giminių, turi valdovišką diržą. Tas diržas turėjo priklausyti tam, kas valdė Maskvą. Sofija priėjo, atėmė tą diržą ir atidavė savo sūnui. Anas užpykęs išėjo iš vestuvių ir paskui keršijo.

— Ar taip? — Gintas nutraukė nuo Gilės jos dirželį ir pradėjo lupti Pėdą. Tas spruko pro duris ir pataikė tiesiai į kojas begrižtančiai iš miesto mamai.

— A škie! — subarė. — O jūs, ką čia išdarinėjate? Ir tėvas?

— Mes, mama, kalbame apie Sofijos vestuves, — tuoj paaikšino Gilė.

— Ne! Apie Vosylius, — pataisė Gintas.

— Kad ir tu maišai. Išteka Sofija Vosyliūtė, mano pusseserės duktė.

— Mama, mes kalbėjome apie karališkas vestuves. Sofija Vosyliūtė visai ne karalaitė. Ji tik mergina.

— Eik jau tu, plepi! — sudraudė ją mama. — Geriau ateikite pažiūrėti, ką aš nupirkau dovanų.

Gilė jau tempė ryšulį, paėmusi iš mamos. Mudu su Gintu irgi nuėjome, nutraukę pasakojimą kitam kartui.

DU OŽIUKAI

Jonas Minelga

Du ožiukai susitiko
Ant lieptelio siauručiuko.
Prakalbėjo, susipyko
Ir ragus tuojau atsuko.

— Duok man kelią! — Šaukia vienas.
— Ne, neduosiu, — antras sako.
— Kol aš gyvas, šitoks krienas
Nesipainios man ant tako!

Vienas kitą barė, plūdo,
Pamekenę, garsiai bliovė
Ir kaip tinka ožio būdai,
Ant lieptelio susikovė.

Du ožiukai pliumpť į upę,
Ar dar pešas — kas bežino.
O mes ropę nusilupę
Vysim ožį į karklyną.

ERELIS IR LĒKTUVAS — A. GIEDRIŅŠ

1. ERELIS SU SŪNUM TUPĒJA ANT KALŅU UOLAS,
IR ŠTĀI IŠ KRAŠTĀ GILUMOS
LĒKTUVAS ATLEKJA. ČĀ JIS KAIP VĒTRĀ UŽĪJA,
ČĀ TARTUM, LIŅTAS KRIUKĀ,
ČĀ LYS KALŅU UPĒLIS KUOKĀ,
ČĀ PASĪSĪRĪSTA LYS PĒRKŪND MŪŽĪJAI.

2. "VE, TĒVE, ATLEKĪJA GALINGĀS IR BAISŪS!"
BEROKĀI NUSĪGANDĒS, SĀKU ERĒLIUKĀS.
"JIS NUGALĒS IR UZVALDĪS JĀU MUS...
MĀTĀI, KAIP STRĒLĒ LĒKĀ... VINGUJ SĪKĀS...
I KALNĀ KŪLA... JĀU UŽ DĒBĒSĀ...
O, TĒVE, MAN BAISU!"

4. PO KEĻĒTOS DIENŪ LĒKTUVAS VĒĻAI SKRĪJA —
STĪPRŪS, GALINGĀS.
ERELIS SU SŪNUM IR VĒL JĀ ŽYĢĪO ŠĪTO
NUO TOLĪMOS UOLAS ŽĪŅRĒJĀ.
LĒKTUVAS SĪKU VINGĀS IR I KALNĀ KŪLA,
JĀU NUSĪTOLĪNO UŽ PĀSKUTĪNĪO ŠĪLU,
JĀU DĒBĒSĒLĪMOS SUMĪRĒJĒ.

5. TĪK KĀS GĪ JĀMP JĀS SMĀRKĀJĀI SĪTRĀTĒJĀ,
PĀKRVĀO, PĒRSĪVERTĒ, NOSĪA SMĪĢO
IR I KALŅU TĀRPEKĪS, KAIP KŪĻS NĪZĪRĪBĀ.

3. ERELIS SPĀRĪNĀ PĀMAŽĪ PĀKĒĒ
IR, SŪNŪ KAIP SKYDU PĀRĪENĒSĒS, SĀKO:
"NEBŪKŠTĀUK, SŪNĀITĒĪ.
TĀS PĀUKŠTĪS TEN BE GYVO KĪVĀDO
IR MŪMS NEPĀVOJĪTĪNGĀS."

6. "NULĒKĪVĀ, TRŪMPĀI PĀSĪŪĒ
ERELIS SŪNUM.
JĀ JUDĪŪ NULĒKĒ ABŪDU PĀŽĪŪRĒTĪ,
KUR KEĪSTĀS PĀUKŠTĪS LĪKO ĀMŽĪNĀI TUPĒTĪ."

7. TĪGĀR ERĒLIS, PĀSĪSTOJĒS ANT TVĪRTOS
KALŅU UOLAS, ŠĪTĀI, KĀS RŪPESTĪ, TĀU KĒĒ,
MĪKĀRĪTO IR NEĀTĪSĪKĒĒ.
TĀI BŪVO PLĪENO PĀUKŠTĪS,
KURĪ BAUSĪNO ĀUDROS, TĀMSŪMĀ IR ĀUKŠTĪS.
ZĪNĀK, SŪNĀVĪ: KĀS PĀUKŠTĪO PĻŪNKĪNŪ NETURĒS,
TĀM VISĀDĀ REIKĒS
PĀDĀNĀNŪS SĀLĪGOTĪS ERĒVĒS."

ŽINGEIDI PELYTĖ

E. Gė

Tai buvo tais laikais, kai buvau dar studente. O žinote, kad studentai belanką universitetą, mokytojų seminariją, žemės ūkio akademiją, ar kurią kitą augštąją mokyklą, kurių tiek daug buvo Lietuvoje, nuolat turi ruošti egzaminams, sąžiningai mokytis. Taip ir man tekdavo neretai prasėdėti prie knygos iki po vidurnakčio. Gyvenau tuomet gal porą šimtmečių bestovinėčioje Augštosios Fredos dvaro oficinoje, kitaip sakant, tarnų - oficiantų namelyje. Būta ten daug pelių. Dviejų pėdų storumo pamatuose ir po grindimis jos per ilgą laiką sugebėjo išsigraužti urvų labirintus. Jokios priemonės neįstengdavo jų iš ten išvaryti. Vakaraais, kai visi namiškiai suguldavo miegoti, įsitaisydavau valgomajame kambaryje; ant didelio stalo išdeliodavau savo knygas, užrašus ir niekieno netrukdoma rašiau, skaičiau. Tyłu, ramu. Tik prie krosnies kartais sučirškia svirpliukas, pelytės šnara už dėžės. Taip praėjo daug vakarų. Pagaliau vieną kartą jauna, drąsi pelytė žemai nuleistu staltiesės galu užkopė ant stalo. Dalis jo po vakarienės liko nenukraustyta: liko stovėti lėkštė su duona, mėtėsi sūrio trupiniai. Aš net kvapą sulaikiau, kad neišgąsdinčiau savo viešnios. Pelytė apsidairė, atsitupusi ant užpakalinių kojųčių

ir augštytyn pastačiusi ausytes valandėlę klausėsi, kol įsitikino, kad jai negresia joks pavojus. Vėliau ėmė graužti duonos riekės kampą, surankiojo trupinius ir nubėgo į savo urvą prie spintos. Kitą vakarą tyčia pabėriau jai maisto ant stalo ir dar numėčiau porą spirgų prie stalo kojos. Atsisėdau skaityti, bet negalėjau susikaupti — vis galvojau apie pelytę. Kai viskas namuose aprimo, mano mažoji draugė vėl pasirodė, drąsiai užsoko ant stalo ir ėmė doroti jai paruoštus skanumynus. Po kelių dienų pelytė tiek apsiprato, kad ne tik suvalgydavo savo trupinius, bet ateidavo prie mano knygos, pauostydavo ką tik prirašytą lapą, net atsitūpusi šalia stebėdavo be baimės mano judančią plunksną.

Po savaitės kitos, mano pelytė atsivedė savo draugę, kitą pelytę. Nežinau, kaip ilgai būtų galėjęs tęstis tas mano bendravimas su pelėmis. Visą reikalą pagadino šeiminkė: radusi sandeliuke pelių sugrauztą sūrį ir didelę skyelę miltų maiše, ji taip supyko ant pelių, kad tuoj pat iš kaimynų parsinešė katiną ir paliko jį laikinai gyventi mūsų namuose. Aš gi tuo metu kelioms dienoms buvau išvažiavusi atostogų. Kai grįžau, mano pelytės daugiau nesirodė. Net paspирgintų lašiniukų kvapas negalėjo jų privilioti.

PRIEŽODŽIAI

Žodis neužmuša, bet skaudžiai sužeidžia.
Nardosi, kaip žuvis po vandenį.
Visur gera, bet namie geriausia.
Gudrus sugalvos, piktas padarys.
Juo daugiau turi, tuo daugiau nori.
Melu toli nenuvažiuosi.
Nusigando, kaip šuo, kiškį pamatęs.
Kam juokas, kam ašaros.
Sotus alkano neužjaučia.
Žmogaus širdin neįlįsi.

A. Bendorius

PUNIOS KALNAS. ANTANUKO DRĄSUS NORAS KOPTI Į KALNĄ.

Nespėjo mūsų keliautojai nė apsidairyti, kai prieš jų akis iškilo augštas, kieto molio kalno šlaitas. Jis toks status ir taip augštai iškilęs, kad atrodo lyg dangų siekianti mūro siena. Abiem jo pusėm gilūs grioviai. Jie taip apaugę tankiais krūmais, kad atrodo kaip Indijos džunglės. Antanukas riečia į viršų galvą, nori pamatyti, kas ant kalno yra, bet nieko nesimato.

— Dėde, koks čia kalnas?

— Čia tai ne kalnas, o garsusis Punios piliakalnis.

— O kaip jis garsus, juk jis be balso?

— Taip, Antanuk, jis tylus, nei jis kalba, nei dainuoja, bet apie jį žmonės kalba. Punios piliakalnį žino visa Lietuva. Dėl to ir sakome, kad jis yra garsus.

— O ką apie jį žmonės gali kalbėti, juk jis negyvas kalnas?

— Taip, jis negyvas, bet ant jo viršaus senovėje buvo lietuvių pilis, gyveno žmonės ir narsiai gynėsi nuo priešų.

— Dėde, sustokime plaukę, išlipkime į krantą ir užkopkime į jo viršų!

— Gerai, Antanuk, bet iš šios pusės, nuo Nemuno į jį beveik neįmanoma įkopti. Matai koks status šlaitas, kaip siena. O šalutiniais grioviais taip pat mažas malonumas raizgytis.

Antanukas buvo girdėjęs apie drąsius kopikus į augštus kalnus, vadinamus alpinistus ir jis dabar panoro išmėginti savo jėgas. Jis galvojo: jeigu tie alpinistai užkopia į daug augštesnius kalnus, kurių viršūnės viršum debesų, tai kodėl man nepamėginti Punios viršų pasiekti? Taip pagalvojęs, nutarė žūt-būt kopti tuo stačiu šlaitu į viršų.

— Dėde, aš turiu užkopti į tą kalną! Juk aš vyras, o ne lepšė, tai kodėl man nekopti?

— O jeigu tu bekopdamas paslysi ir nusirisi kaip kopūsto galva žemyn tiesiai į Nemuną, tai kas tada? A?

— Nesibijok, dėde, nenusirisiu. Aš namie ant namo stogo užlipu ir nenukrintu, o čia atrodo saugiau.

— Ne, Antanuk, čia augščiau kaip nuo augščiausio stogo ir daug stačiau nekaip stogu lipti. Taigi čia pavojingiau, bet jeigu jau taip labai nori, tai galime sustoti.

Antanukas nudžiugo, kad galės išmėginti savo jėgas ir drąsą.

LINKSMIAU

(prisiuntė Žibutė Jurėnaitė)

PASIKALBĖJIMAS APIE VARLĘ

- Kodėl varlė šalta?
- Todėl, kad ji plauko po vandenį.
- O kodėl vanduo šaltas?
- Todėl, kad jame varlė plauko.
- O kodėl varlė plauko?
- Todėl, kad ji moka.
- O kodėl ji moka?
- Čia tai jau varlės reiktu paklausti!

KELIONĖ Į LIETUVĄ

Linas susitikęs savo draugą Dobilą paklausė:

— Ar tu norėtum aplankyti Lietuvą, ir kas tau įdomu būtų pamatyti tenai?

Dobilas truputį pagalvojęs atsakė:

— Labai norėčiau nuvažiuoti Lietuvon ir pamatyti Geležinį Vilką,

Eglę Žalčiu Karalienę, Gintarėlę, aitvarą ir lietuvišką raganą. O kad tu gerai žinai Lietuvos geografiją, pasakyk, kur mudu nuvykę šias idomybes surasime?

Linas tuoj išdrožė:

— Geležinį Vilką tikriausiai sutiksime Vilniuje, Gedimino kalno krūmuose, Gintarėlę, manau, pavyks rasti Palangoje, prie Baltijos jūros. Kur randasi Eglė, Žalčiu Karalienė, sužinosime iš jos jauniausios dukrelės Drebulės. Kad ji tokia plepi, viską papasakos. O kad tu mėgsti Lietuvos istoriją, pasakyk man, kokioje vietoje rasime aitvarą ir lietuvišką raganą, — susirūpino Linas.

— Kiek aš žinau iš Lietuvos istorijos, aitvarą susitikti nebus sunku. Jį rasime senų namų pastogėje, o raganą, aš manau, parodys vietoje žmonės, — užbaigė Dobilas.

ALGIS IR ALYTĖ

— Ei, brolau, o ką darai? —
Bara ji sesuo piktai:
— Jei ko nori, paprašyk,
O ne pats visur landyk.

Siuntė krautuvėn mama,
Jis nuėjo, bet tada:
Vietoj pirkęs ką reikėjo,
Laikraštukus žiūrinėjo.

— Gal, Alyte, tu gali
Duoti man vokus kelis, —
Prašo Algis mandagiai;
Ji atsako: — Taip, mielai!

O šeštadienį abu
Eina maisto pirkt kartu.
Jie nupirks, parneš, sudės,
Mamai eiti nereikės.

Ž A I S K I M E !

PASIKARTOJANTI RAIDĖ

Šis žaidimas žaidžiamas dviese ir daugiau.

Iš anksto reikia susitarti, kuri raidė turi kartotis. Po to, kiekvienas žaidėjas sugalvoja ir parašo vieną po kitu žodžius iš penkių raidžių. Kiekviename žodyje pasikartojanti raidė turi eiti viduryje. Šiuo atveju jis bus trečia nuo žodžio pradžios ir nuo galo. Tokiu būdu jis pereis per visą stulpelį.

Laimi tas žaidėjas, kuris per dešimt minučių parašys daugiausia žodžių.

Galima susitarti rašyti žodžius iš septynių raidžių, ir tada kartosis ketvirta raidė. Šiuo atveju žaidimas sudėtingesnis.

Kartą žaidė Petrukas ir Jonukas, susitarę laikyti "r" pasikartojančia raide. Praėjus dešimt minučių, jų lapeliai atrodė taip:

taRmė	x vaRlė
vaRna	kaRpa
x vyRas	x būRys
kuRpė	naRys
x kaRys	kaRas
naRas	x kaRys
x vaRlė	x vyRas
vaRis	baRas
x būRys	veRgė
veRtė	
voRas	

Laimėjo Petrukas, nes, atmetus abiejų berniukų lapeliuose pasikartojančius žodžius, daugiau žodžių liko Petruko lapelyje.

Mėginkite žaisti, pasikartojančia raide pasirinkę "i", "n" ir kitas raides.

PASLAPTINGAS ZODIS

Aš užminiau žodį. Jis turi keletą įvairių reikšmių. Tokių žodžių lietuvių kalboje yra daug. Pavyzdžiui, žodis "aras" reiškia paukščio vardą ir žemės ploto matą.

Žodis, kurį aš jums siūlau atspėti, — vyriškos giminės, ir vienu atveju reiškia daiktą, kitu — augalo dalį. Susitarsime taip: kiekvienas man gali duoti tris klausimus: "Kur jūs jį matėte?" "Su kuo jūs jį matėte?" "Ką su juo darė?"

Mano atsakymai į visus klausimus bus teisingi, bet atsiminkite, kad vienu atveju atsakydamas aš galvosiu apie vieną daiktą, kitu atveju — apie kitą. Klausykite susikaupę, ką aš atsakysiu — tai būtina, norint atspėti žodį. Kas pirmas man duos klausimą?

Į pirmą klausimą: "Kur jūs jį matėte?" žaidėjai išgirdo tokius atsakymus: "Lauke", "Sode", "Ant stalo", "Krautuvėje", "Ant piršto"; į klausimą "Su kuo jį matėte?" — "Su tokiais pat, kaip ir jis", "Su akute", "Su bite"; į klausimą: "Ką su juo darė?" — "Jį skynė", "Jį valė", "Jį pardavė".

Iš tokių atsakymų nelengva buvo atspėti, apie ką čia kalbama. Pagaliau vienas žaidėjų pasakė teisingą atsakymą: "Žiedas" (augalo žiedas ir papuošalas, nešiojamas ant piršto).

PASIDARYKIME PATYS

MARGUČIAI

Pirmiausia, kietai išvirkite visus kiaušinius, kuriuos norėsite marginti. Tada ant jų užpilkite šalto vandens, kad atvėstų, ir sausai nušluostykite.

Įsmeikite špilkutę (straight pin) į mažą pagaliuką arba degtuką, kad būtų lengviau laikyti, nes su špilkutės galvute skystas vaškas užtepamas ant kiaušinių.

Mažame indelyje ištirpinkite vaško, arba, net geriau, uždekite žvakę, nes vaškas, su kuriuo dirbama, turi būti visiškai skystas.

Pasirinkite raštą, kurį norėsite padaryti. Ten, kur vaško užtepsite ant kiaušinio, kai kiaušinis bus dedamas į dažus, dažai neprieis, ir toji vieta liks balta.

Dabar galima vis padažyti špilkutės galvą į ištirpytą vašką ir po brūkšnelį ant kiaušinio užtepti.

Kai visas raštas bus padarytas ir vaškas ant kiaušinio sustingęs, įdėkite kiaušinį į nekarštus dažus (egg coloring). Jei dažai bus karšti, vaškas nutirps ir visas darbas bus veltui.

Kai kiaušinis kiek pabuvęs dažuose apsidazo, išimkite ir, kai išdžius, atsargiai nukrapštykite vašką su mažu peiliuku. Turėsite gražius velykaičius!

JAU IR ZUIKUČIAI RUOŠIASI VELYKOMS

PATARLĖS

Nesidžiauk radęs, nenusimink pametęs.
Ateik svečiuosna, kai laukiamas, išeik, kol dar mylimas.
Pirma padaryk, paskui pasigirk.
Valgyk, kai duoda, bėk, kai muša.
Daugiau klausyk, mažiau kalbėk.
Lenk medį, kol jaunas.
Neperšokęs per upę, nesakyk — hop!
Kieno ratuose sėdi, tam giesmę giedok!
Nesijuok iš seno — jo amžiaus gali nesulaukti.

TRUPUTĮ PAGALVOK

ANAGRAMOS

Sukeiskite žemiau esančių žodžių raides taip, kad gautumėte naują žodį:

1. garas	6. rauda
2. alus	7. krivis
3. būras	8. tarka
4. drignis	9. mėsa
5. karas	10. pirkėjas

MISLĖS

Du ežerėliai palei girią, juose visas pasaulis irias.
Lojęs lojęs šunelis — šmakšt už durelių.
Dega be ugnies, muša be lazdos.
Visai gerai padaryta, bet kasdien turi būti pataisyta.
Juodas katilas pilnas varškės pritaškytas.
Be rankų, be kojų, duris baladoja, vartus kiloja.
Pusė balta, pusė juoda, galuose raudona.
Kelių keliai, — tik du galai.
Juodas kiškis, už ausų pakabintas, burbuliuoja.

KURIS LAIMĖJO GINČĄ?

Susiginčijo kupranugaris su pele, kuris iš judviejų pirmiau pamatys tekančios saulės šviesą. Kupranugaris ėmė žiūrėti į rytus, o pelė užsiriti kupranugariui ant nugaros ir ėmė žiūrėti į vakarus, kur dunksojo kalnai.

Kaip galvojate, kuris laimėjo ginčą?

(Atsakymai psl. 31)

PINTINĖS GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Spygliuotų medžių miškas.
4. Jungtukas.
6. Turėti buvimą.
9. Pavasarį ledas....
11. Lysvė.
12. Cukrus yra....
14. Skaičius be skaičiaus.
17. Gudrūs vaikai moka užsi-segti....
18. Žiūrėti su nustebimu.
19. Priešinga žodžiui "taip".
20. Siūlai susukti į rutulį.

Žemyn:

2. Plėšrus kačių šeimos gyvulys.
3. Priešinga žodžiui "toli".
5. Vežimo koja.
7. Be jo valtelė neplauks.
8. Įrankis pjauti.
10. Kas šiame galvosūkyje atvaizduojama?
13. Žuvis, panaši į gyvatę.
15. Kas namuose tarp grindų ir lubų?
16. Estijos gyventojas.

(Atsakymas psl. 31)

AR ŽINAI . . .

Kodėl ant virinto pieno atsiranda plutelė?

Plutelė, kuri susidaro ant virinto pieno, yra labai vertinga. Ji susidaro iš protino, kurio savybė yra verdant sukietėti ir pluduriuoti viršum pieno. Tai yra vertingas maistas, be kurio niekas negali gyventi. Jis labiausiai reikalingas kūdikiams ir ligoniams. Pieno plutelės išmetimas yra bereikalingas gero maisto mėtymas. Geriausia pieną sušildyti iki užvirimo, bet nevirinti.

Kodėl pienas rūgsta?

Rūgimą piene sukelia mikrobai. Šiluma ir oro įsielektrinimas leidžia mikrobams piene augti.

Surūgusiam pienui rūgštų skonį teikia pieno rūgštis. Tą rūgštį mikrobai padaro iš piene esančio cukraus. Pieno rūgštis yra sveika valgyti. Šviežias suraugintas pienas yra net sveikiau valgyti, negu paprastai geriamas pienas.

Iš rūgštaus pieno yra gaminama varškė.

Kodėl šlapiam šalčiau negu sausam?

Nuo šlapio nugaruoja vanduo, o nugarinti vandeniui reikia šilumos. Tos šilumos turi duoti kūnas. Juo daugiau reikia nugarinti vandens, juo daugiau tam reikia šilumos, taigi juo ilgiau būsi šlapias, juo daugiau turėsi atiduoti iš savo kūno šilumos.

Vėjuje šlapiam šalčiau, nekaip užvėjoje ar troboje. Lengva suprasti. Vėjas greičiau padeda džiovinti, staigiau padeda paimti iš kūno šilumą, dėl to ir šaltį staigiau pajuntam.

Kaip vėjas padeda džiovinti? Ogi jis nupučia garus, tai į vietą nupustų greičiau gali kilti kiti.

PAS SKAITYTOJUS

PHILADELPHIA, PA.

Philadelphijos L. B. Šeštadieninės mokyklos kalėdinis vakaras įvyko šių metų sausio 7 d.

Buvo suvaidintas D. Čiurlionytės vaizdelis "Miško mokykla". Scenoje: (iš kairės) In. Gudėnaitė, T. Valašinė, El. Paulaitė, El. Puznikaitė, R. Juzaitis, Al. Jasinskas, Vyt. Maciūnas, On. Valašinė, G. Burytė, Ed. Šparkevičius, D. ir A. Jurevičiūtės, D. Vaškelytė.

Taip pat per Kalėdinį vakarą Kalėdų Senelis aplankė mažuosius mokinius.

BALTIMORE, MD.

KŪČIŲ VAKARO NUOTYKIS

Man atrodo, kad Baltimorėje daugiausia praėjusiais metais prisnigo prieš Kalėdas. O kai atėjo Kūčių vakaras, sniegas dar buvo neištirpęs ir smarkiai šalo. Tą vakarą reikėjo turėti šieno.

Kūčių vakarą aš su tėveliu nužingsniavome į parką. Nuėję žiūrime, nėra niekur jokios vietos, kur sniegas būtų nutirpęs, o visur tik baltuoja ir mėnesienoje blizga. Pradėjome eiti toliau, o taip bau-

gu pasidarė, kad net, kai sniego pradėjo po kojom girgždėti, krūptelėjau. Taip ir priėjom miškelį. Tai buvo aukštas pylimas, apaugęs medžiais ir krūmais. Ant to pylimo stovėjo seni traukinių vagonai, kuriuose, girdėjau, bastosi ir nakvoja valkatos.

Aš tuo įsitikinau vieną vasaros dieną, kada, įlipęs į vieną vagoną, radau smalos skardinę dėžę. Pažvelgęs toliau, pamačiau ant grindų išmėtytas konservų dėžutes, kiaušinių dėžę, ir net degtinės bonkų. Kitame gale gulėjo apdriskęs valkata. Tai pamatęs, kūlverčiais išsiritau iš vagono, o paskui, kad kūriau namo ir niekad daugiau nedrįsau kopti į pylimą vienas.

Aš dabar buvau su tėveliu, bet vistiek ėmė baimė. Rodėsi, kad valkata slapstosi už vieno krūmo, ims ir iššoks. Čia ant pylimo buvo nutirpęs sniegas ir pradėjom pešti praėjusios vasaros sausą žolę, kuri mums turėjo atstoti šieną.

Vos spėjau įdėti saują šieno į maišelį, kai pasigirdo kažkoks balsas, kad net iš baimės parpuoliau. Maniau, kad valkata pradėjo ūkauti. Bet tėtė pasakė, kad tai buvo tiktai pelėda, pasislėpus viename vagone. Bet man to nebuvo gana — pradėjo vaidintis, kad valkata ateina, kad jis jau čia pat... O po to, tikrai išgirdau ką nors ateinant nuo traukinių pusės. Paklausiau tėvelio, ar jis girdi sniegą girgždant? Ir jis girdėjo. Paskui pamačiau kažkokios žmogystos šešėlį. Pasirodė lyg šautuvas rankoj. Vos neapalpau...

Paprašė, kad tai buvo mūsų

kaimynas, taip pat lietuvis, kurs irgi jieskojo Kūčioms šieno. Jau ir mes jo buvome prisirinkę, tai kartu patraukėm namo. Kaimynas man papasakojo, kad Lietuvoj nėra tokių galvažudžių, kaip čia Amerikoje.

Taip kalbėdami, parėjom namo. Atsisveikinom su kaimynu ir įėjom į kambarį. Paklojom šieną po staltiese ant stalo, sukalbėjom maldą ir pradėjom valgyti Kūčių vakarienę. Taip, gera buvo valgyti namie ant to šieno, kurs buvo surinktas su baime.

Jurgis Bradūnas

CHICAGO, ILLINOIS

MANO ZUIKUTIS

Tai buvo vėlai rudenį. Mūsų kieme atsirado zuikutis. Pats rudas, uodegytė balta, o ausytės stačios. Jis valgė žolytę ir dobiliukus. Zuikutis apsigyveno urvelyje po garažu.

Atėjo žiema. Zuikutis neturėjo ko valgyti. Kiekvieną dieną mes jam dėjom salotų ir kopūstų lapų. Morkų jis nemėgo. Pavasarį zuikutis kažkur dingo.

Prieš pat Velykas kamputy ant laiptų padariau mažą lizdelį. Ten kasdien rasdavau mažą dovanėlę, nes buvau gera, o geri vaikai gauna dovanų. Velykų rytą prie lizdelio radau naują suknelę. Močiutė mane pašaukė ir parodė kieme zuikutį. Aš galvojau, kad man reikėtų dėkoti zuikučiui už visas dovanėles. Dabar jau aš didelė ir žinau iš kur tos visos dovanos buvo...

Danutė Bruškytė

ŠIO NUMERIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Truputį pagalvok: psl. 26. —

Anagramos: 1. ragas, 2. sula, 3. rūbas, 4. grindis, 5. skara, 6. audra, 7. kirvis, 8. krata, 9. masė, 10. kirpėjas.

Mįslės: akys; liežuvis; širdis; lova; dangus naktį; vėjas; naktis ir diena; siūlų kamuolys; katilas.

Kuris laimėjo ginčą: Pelė laimėjo, nes tekančios saulės šviesa pirmiausia apšviečia augštesnes vietas — kaip tik pirmiau apšvietė vakaruose esančius kalnus, negu pati pasirodė virš horizonto rytuose, kur žiūrėjo kupranugaris.

Pintinės galvosūkis: psl. 27.—

Skersai: 1. šilas, 4. ir 6. būti, 9. tirpsta, 11. ežia, 12. saldus, 14. nulis, 17. sagas, 18. stebi, 19. ne, 20. kamuolys. Žemyn: 2. liūtas, 3. arti, 5. ratas, 7. irklai, 8. peilis, 10. pintinė, 13. ungurys, 15. siena, 16. estė.

NAUJOS KNYGOS

UŽBURTI KELIAI, A.
Giedriaus pasakų knyga vaikams, spalvotomis iliustracijomis gražiai ir gausiai iliustruota dailininkės Vl. Stančikaitės. Spausdina ir leidžia Immaculata spaustuvė, Putnam, Connecticut. Tuoju užsisakykite — rasite pilną viedrą gražių ir įdomių pasakų! Kaina \$3.95.

JAUNIEJI DAIGELIAI, J.
Narūnės eilėraščiai vaikams, antroji pataisyta ir papildyta laida. Gausiai iliustruota fotografijomis, kurios gražiai priderintos prie eilėraščių teksto. Spausdino Draugo spaustuvė, išleido Liet. Knygos Klubas.

LIET. B. 1988.
TARNYBOS
DOVANA

Kovo ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1985
L. arch.

011009

1. Albinas, Antonina / Tulgaudas, Rusnė
2. Heraklas, Januarė / Eitautas, Naida
3. Ticianas, Nonita / Uosis, Tulnėga
4. LIETUVOS GLOBĖJAS — Šv. Kazimieras
Liucijus / Daugvydas, Virda
5. Klemensas, Gerasimas / Vydotas, Giedrė
6. Perpetua ir Felicita / Novilas, Raminta
7. Tomas Akvinietis / Rimtautas, Galmė
8. Jonas iš Dievo, Veremundas / Seibutas, Gaudvilė
9. Domininkas Savio, Vitalis / Žygintas, Visgaila
10. Augijus, Emilis / Visvydas, Nindra
11. Kandidas, Aurėja / Gedimtas, Eigustė
12. Grigalius Didysis, Fina / Galvirdas, Vinmantė
13. Agnelis, Patricija / Liutavaras, Vaiga
14. Kirinas, Matilda / Sugardas, Viligaila
15. Klemensas Marija, Matrona / Tautas, Guntā
16. Mėgingaudas, Euzebijā / Vaidotas, Nėrgunda
17. Patrikas, Gertrūda / Gėndvilas, Varūna
18. Kirilas, Sibilė / Eimutis, Saulė
19. Juozapas, Alkmundas / Vilas, Nautilė
20. Benignas, Kaldija / Žygimantas, Vilė
21. Benediktas, Klemencija / Nortautas, Sanga
22. Oktavianas, Kotryna / Linas, Gantė
23. Juozapas Oriolis, Akvilė / Galigintas, Vismantė
24. Gabriėlius, Hildelita / Daumantas, Nika
25. MARIJOS APSIREIŠKIMAS
Heraldas, Dula / Vaišvilkas, Kantė
26. VERBU SEKMADIENIS
Kastulas, Felicita iš Paduos / Arbutas, Gila
27. Jonas Damaskietis, Lidija / Ramotas, Rūta
28. Titulas, Osburga / Rimkantas, Girma
29. Sekundas, Diemuta / Kernius, Almantė
30. DIDYSIS KETVIRTADIENIS
Regulas, Kvirinas / Vinotas, Meda
31. DIDYSIS PENKTADIENIS
Aldas, Balbina / Ginas, Vartvilė

91.189,360

EGLUTĖ Sveikina Visus, Kurie Švenčia Vardines!